

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobce: **T. A.**
bytem [adresa]
zastoupeného JUDr. Petrem Novotným, advokátem
sídlem Archangelská 1568/1, Praha 10

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 5. 2019, čj. MV-49109-5/SO-2019

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 17. 5. 2019, čj. MV-49109-5/SO-2019 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 19. 2. 2019, čj. OAM-18852-

29/PP-2016 (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 87e odst. 1 písm. e) ve spojení s §15a a § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), zamítl žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu s tím, že žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie a je důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

II. Rozhodnutí žalované (Napadené rozhodnutí)

2. Žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapitulovala předchozí průběh řízení a sumarizovala závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí.
3. Žalovaná se ztotožnila se závěrem správního orgánu prvního stupně, že ze spisového materiálu nebylo prokázáno, že žalobce lze považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie. Samotný fakt, že členy rodiny žalobce jsou i státní občané České republiky (zletilá dcera žalobce a zletilý syn žalobce) a dále je žalobce veden jako otec nezletilého občana Evropské unie (ze spisového materiálu žádosti podle žalované vyplývá, že žalobce byl do rodného listu nezletilého zapsán za úplatu), sám o sobě podle žalované nezakládá titul k udělení pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu zákona o pobytu cizinců. Žalovaná uvedla, že nepochybňuje vzájemné vazby mezi žalobcem a jeho rodinnými příslušníky ani okolnost, že zletilá dcera a zletilý syn žalobce jsou hlášeni na shodné adrese. Obdobně jako správní orgán prvního stupně nicméně neshledala vazby žalobce na občany České republiky podle § 15a zákona o pobytu cizinců. Žalobce podle žalované není rodinným příslušníkem ve smyslu § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť jeho manželka není občankou Evropské unie. Děti žalobce sice státními občany ČR jsou, jde však o osoby starší 21 let. V případě nezletilého pak podle žalované nebylo prokázáno, že by o něho žalobce skutečně pečoval. Spisový materiál rovněž podle žalované neprokazuje, že by byl žalobce závislý na péči a výživě občana Evropské unie, jehož by byl předek nebo potomek; zletilí potomci žalobce naopak podle žalované ve svých vyjádřeních uvedli, že jedním z motivů získání přechodného pobytu žalobce je možnost lépe se pracovně uplatnit tak, aby mohla být zletilá dcera žalobce finančně podporována.
4. Podle žalované pak ze spisového materiálu rovněž vyplývá, že se žalobce dopustil úmyslného trestného činu podle § 348 odst. 1, 2 písm. c) a odst. 3 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, za což mu byl vyměřen trest odnětí svobody nepodmíněně v délce trvání 5 roků a 4 měsíce, přičemž byl zařazen k výkonu trestu v zařízení s dozorem; z výkonu trestu byl žalobce podmíněně propuštěn se stanovenou zkušební dobou do 23. 11. 2023, přičemž mu byla stanovena přiměřená omezení a povinnosti a dohled. Žalovaná odkázala na odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí a ztotožnila se se závěry správního orgánu prvního stupně, dle nichž se žalobce dopustil zvláště závažného zločinu padělání a pozměnění veřejné listiny ve spolupachatelství, čímž došlo ze strany žalobce k narušení veřejného pořádku závažným způsobem, přičemž měla za to, že žalobce lze s ohledem na jí identifikované okolnosti považovat za potenciálního narušitele veřejného pořádku.

5. Žalovaná dále v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vyložila důvody, pro které uzavřela, že v daném případě nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž Prvostupňovým rozhodnutím nebyly podle ní porušeny ani žádné mezinárodní závazky, kterými je Česká republika vázána.
6. Důvodnými žalovaná neshledala ani obecné námitky žalobce poukazující na tvrzené porušení jím označených ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“).

III. Žaloba

7. Žalobce v podané žalobě nejprve v obecné rovině předeslal, že správní orgány jednak porušily § 3 správního řádu, neboť nezjistily v nezbytném rozsahu stav věci, o němž nejsou významné

pochybnosti, a dále v rozporu s § 50 odst. 2 správního řádu neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí.

8. Konkrétněji pak žalobce namítal, že správní orgány řádně nezjistily skutkový stav věci, když nebylo prokázáno, že by žalobce fakticky nepečoval o svého nezletilého syna (občana Evropské unie). Žalobce podotknul, že je se svým synem i v současné době v pravidelném každodenním kontaktu.
9. Současně se pak správní orgány podle žalobce dostatečně nezabývaly naplněním podmínek § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalobce v této souvislosti poukázal na to, že je v současné době závislý na výživě ze strany své zletilé dcery, přičemž správní orgány tuto okolnost podle něho vůbec nevzaly v potaz.
10. Žalobce podotknul, že pokud měly správní orgány jakékoli pochybnosti o skutkovém stavu věci, mohly provést výslech žalobce a jeho rodinných příslušníků, což však neučinily a rezignovaly tak na řádné objasnění skutkového stavu věci.
11. Žalobce uzavřel, že Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné a nadto představuje prokazatelně nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, neboť znamená ztrátu legálního pobytu na území České republiky, kde pobývají všechny jemu blízké osoby, které jsou občany Evropské unie.
12. Žalobce uzavřel, že popsáním postupem měly správní orgány porušit § 3 a § 50 odst. 2, ale i § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu.

IV. Vyjádření žalované

13. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 29. 7. 2019 setrvala na závěrech uvedených v Napadeném rozhodnutí, na které odkázala. Poukázala na to, že žalobce v podané žalobě nebrojí proti závěrům týkajícím se možného ohrožení bezpečnosti státu nebo narušení veřejného pořádku závažným způsobem.
14. K námitce, dle níž se správní orgány řádně nevypořádaly s možností, že žalobce je rodinný příslušník občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, žalovaná uvedla, že uvedená žalobní námitka žalobce je zcela v rozporu s Napadeným rozhodnutím, kde se na str. 4 žalovaná této otázce konkrétně věnovala. Žalovaná přitom odkázala na spisový materiál, ze kterého vyplývá, že motivací žalobce pro získání pobytového oprávnění je i možnost lépe se pracovně uplatnit tak, aby mohl finančně

zajistit svou dceru. Z uvedeného podle ní vyplývá, že žalobce není závislý na péči od své dcery (nebo kteréhokoli jiného rodinného příslušníka), a naopak své děti vyživuje. O tom, že by byl žalobce závislý na péči či výživě své dcery (nebo kohokoli jiného), nebyl podle žalované předložen jakýkoli doklad. V případě této námitky tedy podle žalované zůstalo u ničím nepodloženého obecného tvrzení žalobce, které je v přímém rozporu s Napadeným rozhodnutím, resp. spisovým materiálem.

15. K námitce poukazující na neprovedení výsledku nejbližších rodinných příslušníků žalobce žalovaná konstatovala, že byl v daném případě dostatečně zjištěn skutečný stav věci a provedení výsledku se v daném případě jeví jako zcela bezúčelné. Provedením výsledku rodinných příslušníků žalobce by podle žalované nemohly být zjištěny jakékoli skutečnosti, které by měly na výsledek řízení vliv v otázce posouzení splnění § 15a zákona o pobytu cizinců, natož pak v otázce ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce (který není rozporován). Zajištění a organizace výsledku by tak bylo podle přesvědčení žalované v rozporu se zásadou procesní ekonomie. Provedení výsledku rodinných příslušníků žalobce se v kontextu daného individuálního případu podle žalované nejevilo jako vhodný důkazní prostředek, ba naopak bylo pro výsledek řízení bezúčelné. Spisový materiál obsahuje podle žalované dostatečné množství podkladů, aby správní orgány mohly učinit kvalifikované a podložené závěry.
16. Žalovaná se netotožnila ani s námitkou poukazující na nedostatečné vypořádání se s tím, že žalobce fakticky pečuje o svého nezletilého syna (občana Evropské unie). Podle žalované je daná námitka zcela v rozporu s obsahem Napadeného rozhodnutí, kde se žalovaná na str. 5 těmito okolnostem věnuje a konkrétně odkazuje na spisový materiál, ze kterého vyplývá, že žalobce byl do rodného listu nezletilého zapsán za úplatu, přičemž není osobou, která by o něho fakticky pečovala. V této souvislosti žalovaná plně odkazovala již na Prvostupňové rozhodnutí, kde se správní orgán prvního stupně dané problematice široce věnoval, přičemž mj. uvedl, že se žalobce nechal zapsat do rodného listu nezletilého za úplatu s cílem získat pobytové oprávnění, s tím, že bylo prokázáno, že s nezletilým nikdy nesdílel a ani v době vydání Prvostupňového rozhodnutí nesdílí společnou domácnost. Doklady, které uvedené skutečnosti prokazují, jsou pak podle žalované součástí spisového materiálu. Žalovaná byla přesvědčena, že se v daném případě dostatečným způsobem vypořádala s otázkou zásahu do soukromého a rodinného života, přičemž součástí tohoto vypořádání je i otázka péče a situace ohledně nezletilého syna.
17. Důvodnými neshledala žalovaná ani námitky poukazující na tvrzené porušení § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu.

V. Jednání

18. Při jednání konaném dne 7. 9. 2020 žalobce setrval na svém procesním stanovisku a dříve uplatněné argumentaci.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

20. Soud připomíná, že žalobce v rámci podané žaloby žádal soud o přiznání odkladného účinku žalobě, přičemž soud svým usnesením ze dne 18. 7. 2019, čj. 10 A 108/2019 - 21, návrhu nevyhověl a žalobě odkladný účinek nepřiznal.
21. V posuzované věci správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu s tím, že žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie a je důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
22. Soud nepřehlédl, že žalobce v podané žalobě nijak nezpochybnil závěry týkající se zamítnutí žádosti podle § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy závěry, dle nichž žádosti žalobce nebylo možno vyhovět, neboť by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
23. Podstata sporu mezi účastníky tak se zřetelem k uplatněným žalobním námitkám tkví nadále toliko v posouzení otázky, zda správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud žádost žalobce zamítly s poukazem na § 87e odst. 1 písm. e) ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců se závěrem, že žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie.
24. V logice uspořádání žalobních bodů soud nejprve přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí.
25. Správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypovídá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nález Ústavního soudu ze dne

26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).

26. Dle Městského soudu v Praze však žádná z těchto skutečností v posuzované věci nenastala.
27. Soud ověřil, že žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí i správní orgán prvního stupně v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí vyložily své závěry způsobem, který nebrání jejich věcnému posouzení ze strany soudu. Připojily přitom úvahy, jimiž byly ve svých skutkových a navazujících právních závěrech vedeny. Žalobce ostatně v podané žalobě ani neoznačil tvrzení, námitku či důkaz, které by snad zůstaly dle jeho názoru zcela nezohledněny či nevypořádány, resp. které byly vypořádány nedostatečně či nepřesvědčivě.
28. Pokud pak žalobce námitku nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí spojoval s námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, soud níže vysvětluje, že správní orgány v tomto ohledu veškerým relevantním zákonným a navazujícím judikatorním východiskům dostaly. Z odůvodnění obou rozhodnutí jsou podle přesvědčení soudu jednoznačně seznatelné důvody, pro které správní orgány přistoupily k zamítnutí žádosti žalobce a pro které považovaly jeho procesní argumentaci za neopodstatněnou. Vznášení námitek žalobcem je tak dle přesvědčení soudu spíše jen polemikou se závěry správních orgánů o posouzení skutkových a navazujících právních otázek týkajících se aplikace § 15a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány své závěry vyslovené v Prvostupňovém a Napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnily, jejich právní názor je logický, srozumitelně a přesvědčivě vyjádřen a má dostatečnou oporu v obsahu správního spisu.
29. Soud proto mohl přistoupit k samotnému věcnému posouzení žalobní obrany.
30. Ta se nicméně, jak je zjevné z části II. žaloby, omezovala fakticky toliko na relativně argumentačně sporé námitky poukazující na porušení § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu, resp. § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu v souvislosti se zkoumáním naplnění podmínek vyplývajících z § 15a zákona o pobytu cizinců.
31. Soud v této souvislosti k těm námitkám, jimiž žalobce poukazoval na porušení jednotlivých ustanovení správního řádu, v obecné rovině předesílá, že jsou konstruovány velmi obecným způsobem, když žalobce z argumentace založené na odkazovaném právním rámci nevyvozuje žádné konkrétní implikace do projednávané věci či dopady do svého právního postavení.
32. Soud k takto obecně vzneseným žalobním námitkám žalobce podotýká, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
33. Poukazoval-li tedy žalobce bez dalšího na porušení jím označených ustanovení správního řádu, především pak § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, soudu neušlo, že žalobce uvedená obecná tvrzení nijak nekonkretizoval a nespecifikoval, kterým konkrétním postupem správních orgánů a v jakém konkrétním ohledu mělo k porušení uvedených ustanovení

dojít. Žalovaná přitom správně poukázala na to, že Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích opakovaně upozorňuje na skutečnost, že obecně formulované žalobní námítky, které jsou prostým výčtem porušení právních předpisů bez uvedení toho, v čem konkrétně se správní orgány dopustily pochybení a jakým způsobem mělo v důsledku toho dojít ke zkrácení práv žalobce, nelze považovat za řádně formulované žalobní body, které by umožňovaly soudní přezkum.

34. Pokud se tedy žalobce v tomto směru v podané žalobě omezil na paušální a blíže nerozvedené poznámky stran tvrzeného porušení uvedených ustanovení správního řádu, nezbylo soudu, než v obdobně obecné rovině (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31) konstatovat, že Napadené rozhodnutí takovými vadami netrpí.
35. Poukazy žalobce na tvrzená porušení pravidel vyplývajících z § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu se pak soud mohl zabývat toliko na půdorysu dalších žalobcem konkrétněji vznesených námitek zpochybňujících provedené posouzení předmětného případu žalobce optikou § 87e odst. 1 písm. e) ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců.
36. Soud podotýká, že podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 14. 8. 2017 platí, že *„rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území“*.
37. Podle § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 14. 8. 2017 platí, že *„ministerstvo žádost dále zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a nebo s ním společně nepobývá na území“*.
38. Z § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 18. 12. 2015 se přitom podává, že *„rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho*
 - a) manžel,*
 - b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje,*
 - c) potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a*
 - d) potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt“*.
39. Podle odstavce 2 uvedeného ustanovení pak platí, že *„za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že*
 - a) je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud*
 - 1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, žil před vstupem na území s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,*
 - 2. je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči*

závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, nebo

3. se o sebe z vážných zdravotních důvodů nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, nebo

b) má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu“.

40. Z odstavce 3 tohoto ustanovení se podává, že ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.
41. Žalobce se ve své žalobní obraně fakticky soustředil na dvě konkrétnější žalobní námitky [nebylo dle něho prokázáno, že by fakticky nepečoval o nezletilého syna (občana Evropské unie); správní orgány se nezabývaly splněním podmínek dle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a nezohlednily, že je žalobce závislý na výživě ze strany jeho zletilé dcery].
42. Soud ve vztahu k oběma těmito námitkám opětovně připomíná shora akcentovaný význam dispoziční zásady přísně ovládající řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., a zdůrazňuje, že žalobce při konstrukci svých žalobních námitek *de facto* zcela ignoroval skutečnost, že se předmětnými otázkami správní orgány v Prvostupňovém a Napadeném rozhodnutí zabývaly. Žalobce v důsledku toho v podané žalobě vůbec nereagoval na závěry, k nimž správní orgány ve vztahu k předmětným otázkám v odůvodnění svých rozhodnutí dospěly. Nijak nerefletoval, že se správní orgány s předmětnými otázkami vypořádaly a zdůvodnily závěry, které k nim ve svých rozhodnutích vyslovily. V tomto ohledu platí, že žalobce tím, že se v žalobě omezil na shora reprodukované námitky, aniž by reagoval na odůvodnění Prvostupňového a Napadeného rozhodnutí, v nichž se správní orgány s předmětným okruhem otázek vypořádaly a přezkoumatelným způsobem popsaly a vysvětlily, na základě jakých konkrétních úvah uzavřely o naplnění důvodů pro zamítnutí žádosti žalobce, značně snížil svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za něho nemohl domýšlet další argumenty.
43. Městský soud se tak mohl věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31). Zdejší soud připomíná, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128). Soud tedy s přihlédnutím k naposledy uvedeným judikatorním východiskům za dané situace uzavírá, že se ztotožnil s argumentací, kterou již dříve uvedly správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí.
44. Žalobce jednak namítal, že správní orgány řádně nezjistily skutkový stav věci, když nebylo prokázáno, že by žalobce fakticky nepečoval o svého nezletilého syna. Žalobce přitom tvrdil, že je se svým synem i v současné době v pravidelném každodenním kontaktu.
45. Uvedená námitka je podle přesvědčení soudu v rozporu se závěry vyslovenými v odůvodnění obou vydaných rozhodnutí i s obsahem správního spisu.

46. Správní orgán prvního stupně v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí (str. 4) popsal, že v řízení o dříve podané žádosti žalobce o povolení přechodného pobytu za účelem sloučení, vedeném pod sp. zn. OAM-12089/PP-2012, bylo prokázáno, že se žalobce dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat pobytové oprávnění, neboť se účelově a za úplatu nechal zapsat do rodného listu nezletilého, přičemž současně bylo prokázáno, že žalobce s nezletilým nesdílí společnou domácnost a s nezletilým společně nikdy nežili ani v minulosti. Správní orgán prvního stupně doplnil, že žalobce žádné doklady o tom, že by v současné době sdílel s nezletilým společnou domácnost, a o nezletilého by zároveň pečoval, nedoložil, přičemž podle doložených dopisů a dokladů o ubytování žije se svou manželkou a zletilými dětmi, které má v plánu podporovat.
47. Žalovaná pak v odůvodnění Napadeného rozhodnutí závěry správního orgánu prvního stupně aprobovala a potvrdila, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce byl do rodného listu nezletilého zapsán za úplatu.
48. Soud s odkazem na dříve uvedené znovu připomíná, že podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je rodinným příslušníkem občana Evropské unie rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje.
49. Je třeba připomenout, že až do novely provedené zákonem č. 314/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „**zákon č. 314/2015 Sb.**“) znělo toto ustanovení tak, že se jedná o rodiče „*občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti*“. Podle důvodové zprávy k zákonu č. 314/2015 Sb. (viz digitální repozitář PS 2015: tisk č. 463/0) „*[u]stanovení § 15a odst. 1 písm. b) reaguje na rozsudek Soudního dvora ze dne 19.10.2004 ve věci C-200/02, Zhu a Chen, který se zabýval otázkou práva pobytu rodiče (příslušníka třetí země) nezletilého dítěte – občana Evropské unie na území členského státu. Konkrétně jde o případ, kdy nezletilý občan Evropské unie je závislý na výživě svého rodiče, který jej skutečně vychovává. [...] Oproti dosavadnímu znění ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců již není jako podmínka uvedena společná domácnost, neboť ta není výslovnou podmínkou ani dle výše citovaného rozsudku. S ohledem na požadavek skutečné výchovy je akcentován faktický stav péče, tj. skutečné výchovy nezletilého občana Evropské unie, přičemž není vyloučeno, aby za rodinného příslušníka byl považován např. i rozvedený rodič, který se skutečně podílí na péči, resp. výchově dítěte. Nejde tedy o formální...existenci rodičovské odpovědnosti, ale o to, zda jí v daném případě rodič skutečně vykonává, tedy zda se skutečně pečuje o dotyčné dítě*“.
50. Omezil-li se tedy žalobce ve své žalobní argumentaci na námitku, že správní orgány řádně nezjistily skutkový stav, když nebylo prokázáno, že by žalobce fakticky o nezletilého nepečoval, nemohl mu soud v této jeho obecné námitce přisvědčit. Správní orgány založily svá rozhodnutí v souladu s dříve uvedeným jednoznačně na tom, že žalobce o nezletilého nepečuje. Vyšly přitom jednak z poznatků, které byly podkladem rozhodnutí o zamítnutí dříve žalobcem podané žádosti o udělení pobytového oprávnění, v němž se správní orgán prvního stupně rovněž zabýval okolnostmi týkajícími se péče žalobce o totožného nezletilého. Soud přitom považuje v tomto směru za zásadní a klíčové, že žalobce tyto správními orgány zohledněné poznatky v průběhu správního řízení nijak nezpochybnil a nikterak se ve vztahu k nim nevymezil. Správní orgány přitom rovněž zohlednily, že podle

dokladů předložených žalobcem v nyní posuzovaném řízení žalobce nesdílí společnou domácnost s nezletilým, ale se svou manželkou a zletilými dětmi. Jakkoli tento poznatek, který žalobce rovněž nezpochybnil, v souladu s dříve uvedeným ještě sám o sobě nepostačuje pro závěr o nedostatku skutečné péče o nezletilého, nelze správnímu orgánu prvního stupně vytýkat jeho reflexi, neboť platí, že může být jistě významným indikátorem míry, v jaké může žalobce za takové skutkové situace o nezletilého skutečně každodenně pečovat.

51. Je třeba alespoň stručně připomenout, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu se vyvinula v obecný závěr, že v řízení o žádosti leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoliv na správním orgánu, a to i ve vztahu k pobytovým věcem cizinců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 Azs 12/2015 - 38, ze dne 4. 11. 2015, čj. 3 Azs 162/2015 - 43, ze dne 3. 3. 2016, čj. 10 Azs 95/2015 - 36, ze dne 29. 8. 2016, čj. 7 Azs 99/2016 - 36 nebo ze dne 15. 11. 2017, čj. 8 Azs 111/2017 - 36).
52. Správní soudy v minulosti opakovaně potvrdily, že řízení zahajovaná na návrh, tedy i řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, nejsou ovládána zásadou vyšetřovací a je zejména v zájmu žadatele (zde žalobce), aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné podklady.
53. Pokud žalobce v řízení o této žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu vzdor závěrům vysloveným v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 13. 6. 2013, čj. OAM-12089-40/PP-2012, vydaným ve věci žalobcem dříve podané obdobné žádosti, závěry vyslovené v označeném rozhodnutí, nadaném presumpcí správnosti, nijak nezpochybnil a v řízení žádné konkrétní skutečnosti týkající se skutečné péče o nezletilého netvrdil, natož aby je jakkoli prokazoval, nelze správním orgánům podle přesvědčení soudu vytýkat, že postupovaly v rozporu se zásadou plynoucí z § 3 správního řádu a samy se nejalily tyto, již dříve jednou posuzované okolnosti, znovu zkoumat. Soud zdůrazňuje, že ani v podaném odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí se žalobce k předmětným závěrům správního orgánu prvního stupně nijak nevyjádřil a nikterak je nerozporoval. Obdobně ani v podané žalobě se žalobce k poznatkům, o něž správní orgány svá rozhodnutí opřely, nijak relevantně nevyjádřil, nepoukazoval na důvody, pro které podle něj tyto poznatky (např. se zřetelem ke změnám v relevantních skutkových okolnostech) nemohou být podkladem pro meritorní posouzení nyní řešené věci, ani na podporu svých tvrzení neoznačil žádné důkazní prostředky, jejichž provedením by bylo možno jeho skutkové tvrzení prokázat.
54. Omezil-li se tak žalobce ve své žalobní argumentaci na námitku, že správní orgány řádně nezjistily skutkový stav, když nebylo prokázáno, že by žalobce fakticky o nezletilého nepečoval, nemohl soud jeho námitce z vyložených důvodů na daném skutkovém půdorysu přisvědčit.
55. Soud neshledal opodstatněnou ani druhou námitku žalobce, kterou žalobce poukazoval na to, že se správní orgány dostatečně nezabývaly naplněním podmínek § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, když vůbec nevzaly v potaz okolnost, že je v současné době závislý na výživě ze strany své zletilé dcery.
56. Ani tato námitka žalobce nemá oporu v závěrech vyslovených v odůvodnění obou rozhodnutí, resp. je s nimi v příkrém rozporu.
57. Soud ověřil, že správní orgány se uvedenou otázkou při vydání obou rozhodnutí zabývaly, přičemž své závěry o tom, že žalobce nelze považovat za rodinného příslušníka občana

Evropské unie podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ve vztahu ke zletilé dceři založily na úvaze o neplnění podmínky závislosti na výživě nebo jiné nutné péči pro uspokojování základních potřeb, kterou podepřely odkazem na poznatky plynoucí z konkrétně označených podkladů založených ve správním spisu. Z těch plynulo, že jak zletilá dcera, tak i žalobce ve svých vyjádřeních v průběhu řízení naopak indikovali, že by to měl být žalobce, kdo by měl dceři poskytovat finanční podporu.

58. Ani tyto poznatky přitom žalobce v průběhu správního řízení a v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí nezpochybnil. Žádné konkrétní námitky v tomto směru pak především nevznese ani v podané žalobě; ke svému obecnému tvrzení, s nímž se správní orgány ve svých rozhodnutích vypořádaly a vyložily úvahy, které je vedly k závěru o jeho neopodstatněnosti, pak neuplatnil ani žádné důkazní návrhy. I v tomto případě tedy platí, že pokud žalobce stavěl svou žalobní obranu popsáním způsobem, nemohl s ní být úspěšný. Žalobce se mylí, dovozuje-li, že jeho skutkové tvrzení nebylo vzato v potaz; skutečnost, že správní orgány z jimi označených podkladů pro rozhodnutí dospěly k opačnému skutkovému závěru, tedy k tomu, že to měl být naopak žalobce, kdo měl svou zletilou dceru z důvodu jejích studií finančně podporovat, nelze zaměňovat s tím, že by správní orgány od tvrzení žalobce bez dalšího odhlédly.
59. Soud pak nemohl žalobci přisvědčit ani v jeho námitce, že správní orgány rezignovaly na zjištění skutečného stavu věci, pokud v řízení neprovedly výslech žalobce a jeho rodinných příslušníků.
60. Jak bylo uvedeno výše, v řízení o žádosti leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoliv na správním orgánu. Řízení zahajovaná na návrh, tedy i řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, nejsou ovládána zásadou vyšetřovací a je primárně v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné podklady.
61. V nyní posuzované věci soud ověřil, že skutkové závěry rozhodné pro aplikaci § 15a zákona o pobytu cizinců mají dostatečnou oporu ve správním spisu. Žalobce ostatně ani konkrétně neoznačil jiné v úvahu připadající důkazní prostředky, které mohly a měly být ve správním řízení provedeny a jejichž provedením by bylo možno dospět k opačným skutkovým závěrům vylučujícím závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí, resp. Napadeném rozhodnutí. Žádné takové podklady a důkazní prostředky přitom žalobce neoznačil ani v rámci odvolacího řízení, ani v podané žalobě.
62. Žalobce přitom v průběhu řízení vedeného správním orgánem prvního stupně ani v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí nenavrhoval, aby správní orgány v řízení provedly výslech jeho osoby, případně výslech jeho rodinných příslušníků. Správním orgánům tak nelze v žádném ohledu vytýkat, že by se snad s odpovídajícím procesním návrhem žalobce ve svých rozhodnutích nevypořádaly.
63. Pokud se tak žalobce v podané žalobě omezil na shora reprodukovanou poznámku, že správní orgány rezignovaly na řádné objasnění skutkového stavu, když neprovedly výslech žalobce a jeho rodinných příslušníků (který přitom žalobce v průběhu správního řízení ani po poskytnutí možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí nepožadoval), aniž by jakkoli relevantně indikoval, jaké skutkové poznatky, odlišné od těch, které byly vzaty za základ vydaných rozhodnutí, by mohlo provedení těchto důkazních prostředků přinést, nemohl soud těmto jeho obecným námitkám přisvědčit.

64. Soud pak neshledal důvodnou ani obecnou a paušální námitku poukazující na to, že Napadeným rozhodnutím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
65. Pravidla pro posuzování přiměřenosti zásahu stanoví § 174a téhož zákona, dle něhož „(p)ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“
66. Podmínkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již opakovaně zabýval (srov. např. rozsudky ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 6/2012 - 29, ze dne 6. 12. 2011, čj. 8 As 32/2011 - 60, nebo ze dne 18. 4. 2008, čj. 2 As 19/2008 - 75). V této oblasti existuje i bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva, která stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech v cizineckých věcech (z judikatury Evropského soudu pro lidská práva srovnej např. *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; *Nunez proti Norsku*, rozsudek, 28. 6. 2011, č. 55597/09, § 70; *Konstantinov proti Nizozemsku*, rozsudek, 26. 4. 2007, č. 16351/03, § 52; či *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58; blíže viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 958-959).
67. Soud připomíná, že Nejvyšší správní soud ve své judikatuře formuloval výčet faktorů, které je třeba brát v potaz při posuzování otázky přiměřenosti ve věcech cizinecké agendy; jsou jimi: „(1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince [srov. zejména *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; a *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58]. Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně Nejvyšší správní soud je považuje – po patřičné úpravě – za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců in fine vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech. (...) Za druhé, při posuzování rozsahu, v jakém by byl rodinný život stěžovatele narušen, je nutné zkoumat nejen vliv na ekonomický, osobní a rodinný život stěžovatele, ale i vliv na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat v České republice na základě

samostatného pobytového oprávnění. „Narušením“ rodinného života se rozumí negativní dopady rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, které mohou nabývat různých podob; patří sem například nemožnost získat legální příjem na území České republiky (v důsledku ztráty živnostenského oprávnění či pracovního povolení), ztráta nároku na veřejné zdravotní pojištění, či nutnost s nemalými náklady vycestovat na delší dobu z území České republiky za účelem podání žádosti o jiný pobytový status a kvůli absolvování takového řízení“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012 - 39).

68. V nyní posuzované věci se otázkou přiměřenosti zásahu vyvolaného neudělením požadovaného pobytového oprávnění do soukromého a rodinného života zabývala žalovaná na str. 4 – 5 Napadeného rozhodnutí, kde relativně podrobně vyložila důvody, pro které měla za to, že v daném případě nepředstavuje neudělení povolení k přechodnému pobytu nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života.
69. Soud s poukazem na shora vyložená východiska akcentující význam procesní aktivity žalobce v tomto typu řízení podotýká, že i v tomto případě žalobce při konstrukci své žalobní námitky zcela odhlédl od toho, že se předmětnou otázkou aplikace § 174a zákona o pobytu cizinců žalovaná v odůvodnění Napadeném rozhodnutí zabývala, a v žalobě nijak nereagoval na závěry, k nimž žalovaná ve vztahu k těmto otázkám v odůvodnění Napadeného rozhodnutí dospěla. Proto i v tomto případě žalobce značně snížil svou šanci na procesní úspěch, neboť nebylo úlohou soudu, aby za něho domýšlel další argumenty. Soud tak s odkazem na dříve připomínané rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31, a ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128, uvádí, že se neztotožnil s žalobcem, že by žalovaná posoudila otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života na daném skutkovém půdorysu nesprávně. Soud dospěl k závěru, že žalovaná požadavkům vyplývajícím z § 174a zákona o pobytu cizinců a navazující judikatorní praxe v posuzované věci plně dostála, a zcela sdílí její závěry o tom, že neudělení požadovaného pobytového oprávnění nelze na daném skutkovém půdorysu považovat za nepřiměřené.
70. Soud podotýká, že žalovaná v nyní posuzované věci řádně zohlednila relevantní kritéria, v souladu se závěry vyslovenými Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 3. 2. 2016, čj. 3 Azs 100/2015 - 30, opomenula toliko ta hlediska, jež nebyla v projednávané věci významná, resp. ve vztahu k nimž nebyly v řízení zjištěny žádné relevantní okolnosti. Podrobně se sice nevyjádřila ke všem aspektům vyplývajícím z § 174a zákona o pobytu cizinců, ale odpovídajícím způsobem hodnotila ty důležité, které mohly být pro posouzení věci významné. Přiměřenost rozhodnutí byla přirozeně zkoumána jen ve vztahu k okolnostem, které v řízení vyšly najevo.
71. Soud uzavírá, že žalovaná odpovídajícím způsobem vyhodnotila všechna pro věc relevantní kritéria posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce, přičemž je podložila relevantními a prokázanými skutkovými zjištěními. Své závěry k těmto kritériím řádně poměřila, přičemž přezkoumatelným způsobem zachytila úvahy, jimiž byla při formulaci závěru o přiměřenosti vedena. Žalobce ostatně v podané žalobě nikterak konkrétně nespecifikoval, jaká hlediska měly správní orgány v posuzované věci opomenout, ani nenamítal, že by snad ve vztahu k některým z kritérií dospěly k chybným závěrům nemajícím oporu ve skutkovém stavu věci.
72. Pokud pak žalobce trval na tom, že na území České republiky pobývají všechny jemu blízké osoby, nebyla tato jeho jediná konkrétnější poznámka nijak způsobila negovat

závěry, k nimž žalovaná v rámci posuzování přiměřenosti dospěla, neboť se zcela mýjela se závěry, které žalovaná v rámci hodnocení přiměřenosti vyslovila.

73. Soud v tomto směru v reakci na shora reprodukovanou obecnou námitku žalobce uzavírá, že žalovaná v Napadeném rozhodnutí připomenuté judikatorní mantinely respektovala a dostála z nich vyplývajícím požadavkům. Soud neshledal v postupu žalované v tomto ohledu jakékoliv deficiencie na straně posouzení skutkových i právních otázek ve vazbě na posuzování dopadů rozhodnutí dle § 174 zákona o pobytu cizinců. Žalobní námitka tyto závěry zpochybňující byla dle přesvědčení soudu v souladu s dříve uvedeným toliko obecně formulována, nadto pak nepředstavovala adekvátní reakci na obsah odůvodnění obou rozhodnutí, v nichž vyslovené meritorní závěry odpovídají shora vyloženým zákonným a navazujícím judikatorním mantinelům.
74. Ani tuto žalobní námitku tedy soud neshledal důvodnou.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

75. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
76. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalované pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. září 2020

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu